

I

Met de groepen toeristen die in hotel el Andalous verbleven, had de vierendertigjarige Alain Faucon weinig gemeen. En toch kwam de Fransman er graag, omdat het een mooi zwembad had, én omdat het vanuit el Andalous maar vijf minuten lopen was naar de Comptoir, en dat was een van de hotspots van Marrakech. In de loungebar daar had men wel degelijk iets van de erotische sfeer van de Duizend-en-een-nacht weten op te roepen – toegegeven: ook wel dankzij de hoeren die er om een uur of elf kwamen binnenlopen, aangetrokken door rijke toeristen. Omstreeks dat tijdstip zat Alain er ook.

‘Om er even uit te zijn,’ zoals hij mij later zou vertellen – zoals Alain me altijd alles zou vertellen –, had hij die vrijdagmiddag de trein naar Marrakech gepakt. Uit ervaring wist hij, en ook ik, en we waren de enigen niet, dat het daar in het najaar goed toeven was, ah! de zwoele septemberavonden van *la ville ocre*... In de sukkelende boemel had Alain dezelfde opwinding gevoeld als bij eerdere uitstapjes naar de mondaine woestijnstad.

Zuchtend en steunend had de trein zich die middag in een traag maar gestaag tempo door een verdord, vergeeld landschap geploegd, het ene na het andere station achter zich latend, Rabat-Centre Ville, Rabat-Agdal, Mohammedia, Aïn Sebâa, Casablanca, Settat, Ben Guerir.

Alain deelde de derdeklascoupé met arbeiders en boeren in smerige broeken en vale jasjes. Die kenden elkaar niet, was zijn indruk, maar nog voor de trein vertrok waren ze verwikkeld in een levendige discussie, in het Marokkaans-Arabisch, waarvan Alain wel het een en ander kon verstaan – hij was goed in talen – maar het meeste hem ontging, de boeren praatte te snel. Het vond het jammer dat hij niet begreep waar zijn medereizigers zich bij tijd en wijle zo over opwonden, probeerde de discussies wel te volgen maar... Soms glimlachte er iemand naar hem, als om zich voor hun geschreeuw te verontschuldigen, of misschien wel omdat ze hem links lieten liggen, en dan glimlachte Alain, die in een goeie bui was, vriendelijk terug.

Na drie uur, even voorbij Berrechid, halverwege Rabat en Marrakech, begonnen de boeren eten tevoorschijn te halen, kippenbouten, pannenkoeken, hardgekookte eieren, brood, appels, dadels en druiven – en ze stonden erop hun maaltijd met de vreemdeling te delen. Daar zei Alain geen nee tegen, ook hij had inmiddels wel trek. Dat hij ze in het Arabisch wist te bedanken, viel bij de boeren in goede aarde en er ontstond zich iets van een gesprek.

Een van hen vroeg wat hij in Marokko deed en Alain haalde zijn camera tevoorschijn. Hij begon portretten te maken en liet de camera regelmatig rondgaan om de mannen het resultaat te tonen – de met volle mond lachende of juist verlegen tronie van de ene boer zorgde onveranderlijk voor joligheid bij de anderen. Dat had het ijs definitief gebroken. Toen de trein na een reis van vijfenhalf uur Marrakech binnenreed, ging het gezelschap in opperbeste stemming uiteen. De boeren namen een voor een afscheid van Alain met een warme handdruk en talloze zegeningen, de treincoupé als een vuilstortplaats achterlatend.

Marrakech! Paardenvijgen en scootertjes, stank en lawaai, gekriemel en chaos! Het deed Alain altijd weer goed hier te zijn. Op weg naar el Andalous zwenkte de taxichauffeur in zijn kleine beige Peugeot 205 van links naar rechts over de rijbaan, op zoek naar een gaatje, behendig brommertjes en andere auto's ontwijkend, voortdurend driftig toeterend voor zwaarbeladen ezels of toeristenkoetsjes. Ja, het was goed weer in Marrakech te zijn. Met welbehagen snoof Alain de stoffige lucht diep in zijn longen. *Putain*, waar zag je nog ezels in Rabat? Waar rook je nog paardenzweet?

En dan, altijd weer plotseling, het zwembad van el Andalous, een oase van rust in die krankzinnige stad. Lezend lag hij op zijn ligbed aan de rand van het diepblauwe water tot de zon achter de palmbomen verdween, at daarna een hamburger aan de poolbar, sliep nog een uurtje in zijn kamer, en toen – toen was het tijd voor de Comptoir. Hoogste tijd!

Zijn haar nog nat van het douchen ging Alain op de enige vrije barkruk zitten en bestelde een Casablanca, 'het beste Marokkaanse bier' in de wereld van Alain Faucon, waarin aan Alain Faucon maar zelden werd getwijfeld. Met een blik van goedkeuring bekeek hij de meisjes even verderop aan de bar. Toch moest hij even aan Bouchra denken, met wie hij inmiddels een halfjaar omging, tamelijk lang voor zijn doen.

'Ik heb haar natuurlijk gebeld om te zeggen dat ik even weg was uit Rabat,' vertelde Alain. 'Ik zei dat het voor een paar dagen was, een weekendje Marrakech, even d'r tussen-uit...' Ze had alleen maar 'O' gezegd. Meer niet. Hij schudde vertederd zijn hoofd. 'Ze zei het niet, ze is te trots om het te zeggen, maar ik hoorde het haar denken: ah, een weekendje Marrakech... Een man alleen in Marrakech, daar kan volgens Bouchra niks goeds van komen, die wil maar één ding.'

‘Dat ziet ze dan toch wel scherp,’ zei ik. ‘En wat zei jij daarop?’

‘Niks. Wat zou ik daarop moeten zeggen?’

Weinigen zijn – of beter: waren – zo immuun voor vrouwelijke manipulatie als Alain Faucon.

En toch – want onmenselijk was hij niet – vroeg Alain zich op die barkruk in de Comptoir heus wel af of Bouchra zich nu ellendig zat te voelen... Zou ze haar vriendinnen weer hebben gebeld om zich over hem te beklagen? Die slangen konden zijn bloed wel drinken. Onwillekeurig schudde hij zijn hoofd. Hij mocht Bouchra toch graag. En in bed was ze absoluut top. Zo vaak maakte hij het niet mee, een meid die én lief kon zijn én schaamteloos uitdagend, pervers zelfs, en dan ook nog met zo'n lichaam. Hij dacht aan haar billen en borsten, zag ze voor zich, genereus, en voelde zich dankbaar. Al dat plezier, dat genot, dat had ze hem toch maar gegeven. En hij praatte ook graag met haar, ze was slim, kon goed luisteren... Als geen ander had Bouchra zijn inzicht in Marokko gescherpt, raar islamitisch land... Nee, dan Lima, waar de vrouwen zich zo sexy mogelijk kleedden, waar het leven een feest was, iedere dag opnieuw. En natuurlijk draaide het allemaal om seks, niemand die daar moeilijk over deed.

Soms, als hij terugdacht aan Lima, had hij het gevoel dat er over Marokko een dikke grijze deken hing. En toch bleven Marokkanen Afrikanen. Dat hete bloed dat ze door de aderen stroomde, die oerkracht die in ze was, liet zich op straat misschien onderdrukken maar achter de schermen wierpen ze die klamme deken van zich af om zich over te geven aan... Dan waren ze speels, liederlijk, ongeremd. Hier in de Comptoir telde hij zo zeven, acht hoeren die iedere man de maat namen en soms oogcontact probeerden te maken. Die

meiden hadden hun schaamte overboord gezet. Weerston-
den in hun eentje een hele cultuur. De ware feministes.

Jammer dat Bouchra het zichzelf zo moeilijk maakte, mij-
merde hij verder. Had hij aanvankelijk toch niet achter haar
gezocht. Maar ze was hier natuurlijk toch opgegroeid. Ze
mocht zich 's nachts dan gedragen alsof ze al die ideeën over
zonde en schaamte van zich had afgeworpen – 's ochtends
kwamen ze als een boemerang terug.

Hij bestelde nog een Casa. Toen een van de meisjes hem
brutaal aankeek, voelde hij het kriebelen in zijn borst en
buik, en opnieuw verheugde hij zich op de nacht die voor
hem lag. Hij was gek op deze meiden. Ze stonden met hun
poten in de modder, de *Marokkaanse* modder zelfs, maar
zeuren, zoals Bouchra deed... Ze waren trots, gehard door
het leven, knokkers die je niet even omverblies.

Bouchra was een schat, en lekker gek, en het ging eigen-
lijk steeds beter tussen hen, ze leek wel te accepteren dat ze
hem nooit helemaal zou hebben... maar een vechter was ze
niet. Dat hoefde ook niet natuurlijk, als je opgroeide met een
zwembad en een tennisbaan in de tuin, en op je zevende een
golfclub in handen gedrukt kreeg.

Voor de zoveelste keer bekeek hij de meiden aan de bar,
die nu met elkaar zaten te kletsen, straks pas zouden uit-
waaieren, ieder naar haar eigen klant. Hij glimlachte naar
die ene die naar hém keek. Alain wist donders goed dat ze
geen middel ongebruikt zou laten om hem uit te kleden...
manipuleren, liegen... Als je ze de kans gaf, pakten ze alles
van je af... En terecht. Jij, rijke toerist, wil mij neuken? Met
je makkelijk verdiende euro's?

Dan fuck ik jou!

2

Alain vertelde me over dat weekend in Marrakech in de pianobar van hotel Marsoul, in Rabat. Daar zaten we vaak, en meestal was Alain aan het woord. Hij had dat expansieve, het type dat altijd overal zijn stempel op moet drukken. Dat er nooit eens *niet* kan zijn. Maar Alain was onderhoudend, deed dingen die ik nooit zou durven, niet eens kón. Ikzelf ben meer de luisteraar, en ook wel, als ik eerlijk moet zijn, enigszins beschetten – zo iemand die ‘enigszins’ zegt als je ook ‘een beetje’ kan zeggen. Alain waarschuwde me daar vaak voor, dat ik moest oppassen in Marokko, dat ‘een type als ik’ hier met huid en haar zou worden opgevreten, dat Marokko ‘zo’n soort land’ was.

‘Dit is geen land voor aardige mensen.’

Hij had gelijk.

Maar daar moest ik toen nog achterkomen.

Alain knoopte een praatje aan met dat ene meisje. Ze was bij hem in de buurt komen staan, had hem kort aangekeken, maar daarna half van hem afgewend toch afgewacht tot hij het initiatief nam. Met haar mooie blanke gezicht, glanzend zwarte, golvende haar, witte blouse, korte zwarte kokerrok en zwarte pumps zag dit meisje, vast niet ouder dan drieëntwintig, er tegelijk aantrekkelijk, chic en sexy uit – in één

woord, opwindend. Maar ze deed alsof ze het wat vermoeiend vond met hem te praten. Al sprak ze redelijk Frans, het gesprek verliep moeizaam omdat ze zijn vragen zo kort mogelijk beantwoordde en geen enkele wedervraag stelde. En bij alles wat hij haar spontaan vertelde knikte ze afwezig. Als hij lachte – om zijn eigen verhaal – lachte ze niet mee. Ze bleef vooral verveeld om zich heen kijken.

Alain begreep niets van deze hoer.

Na een kwartier vroeg Nouzha, zoals ze zei dat ze heette, wat hij wilde. Voor het eerst had hij het gevoel dat hij contact met haar had.

Alain zei dat hij haar graag mee uit zou nemen, ergens dansen.

‘En daarna?’

‘En daarna blijf je bij mij.’ Hij was er zeker van – zo zeker leek deze Nouzha hem wel – dat ze er geen genoeg mee zou nemen als hij zei dat ze daarna wel zouden zien. Ze zou meteen op zoek gaan naar een ander, die wel bereid was boter bij de vis te leveren. Er verdrongen zich genoeg Europese mannen aan de bar van de Comptoir – veel landgenoten ook, zo te horen.

‘Tweehonderd euro.’

Alain schoot in de lach, en het meisje trok een verontwaardigd gezicht. Als hij haar niet bij haar arm had gegrepen, was ze van hem weggelopen.

Alain zei dat hij geen euro's had, alleen dirhams.

‘*Alors, deux mille dirham,*’ zei ze ongeduldig.

Toen hij niet antwoordde, bracht ze haar mond dicht bij zijn wang en hij voelde de warmte van haar adem in zijn oor. ‘Je krijgt er geen spijt van.’ Ze keek hem met halfgeloken oogleden aan, tegelijk zwoel en ondeugend. Zonder overgang vroeg ze: ‘Ben je getrouwd?’

Die vraag had hij niet verwacht. Hij schudde zijn hoofd.
Ze drukte haar borsten tegen zijn bovenarm. 'Wil je met mij trouwen?'

'Natuurlijk.'

Beledigd omdat hij haar niet serieus nam, wendde Nouzha zich ostentatief af. Pas een minuut later keek ze hem weer aan. Ze zei dat ze wel iets wilde drinken.

Glimlachend trok Alain haar tegen zich aan, waartegen ze zich niet verzette. Maar terwijl ze van haar champagne dronk, begon ze opnieuw verveeld om zich heen te kijken. Ze vroeg in welk hotel hij logeerde.

'El Andalous.'

'Daar mogen meisjes niet naar binnen.'

'Jij kent toch wel een hotel?'

Haar telefoon ging en ze liep een paar meter bij Alain vandaan. Hij vroeg zich af of hij zich niet beter weer los kon maken van dit grillige, zakelijke meisje, hij had het gevoel dat ze nog geen oprecht woord had gesproken. En toch, het was niet ondenkbaar dat hij zich in bed goed met haar zou vermaken, juist omdat ze zo onberekenbaar was. Het prikkelde hem.

Maar hij was bevreesd voor haar onverschilligheid. Heel even voelde hij medelijden. Toen bedacht hij dat ze zelfs voor de helft van de prijs, duizend dirham – waarmee ze vermoedelijk niet akkoord zou gaan, met zoveel Fransen om hen heen – een te groot risico was. Hoe vaak had hij al niet ervaren, in Thailand, in Peru en ook hier, dat hij uiteindelijk toch juist níet met de allermooiste, meest sexy types de beste nachten had, maar met de meisjes met wie hij zich aan de bar al prima had vermaakt. Met deze Nouzha had hij geen enkel *rapport*. Wat jammer was, want een mooier meisje zag hij hier niet zo een-twee-drie. Ze stond nog steeds te bellen,

twee meter bij hem vandaan, haar rug naar hem toe. Hij keek weer om zich heen.

Anderhalf uur later verliet Alain de Comptoir met Asma, een negroïde meisje, amper twintig jaar. Met haar had hij wel een leuk gesprek gevoerd en nu waren ze op weg naar discotheek T  atro. Omdat Asma weigerde aan de zijde van een Europeaan over straat te lopen – ‘dan denken de mensen dat ik een hoer ben’ –, namen ze voor de ingang van de Comptoir een *petit taxi*, voor een ritje van nog geen halve minuut. Volgens Asma was het trouwens veel leuker in Paradise, maar Alain had goede verhalen over T  atro gehoord en wilde die *bo  te* wel eens zien.

Het meisje kwam uit de zuidelijke stad Taroudannt, tenminste, dat zei ze, maar Alain geloofde haar. Ze was vrolijk en spontaan, niet zo verknipt als Nouzha. Er was – vertelde Alain – ‘iets dierlijks en onnozels in haar gezicht’, dat hem sterk aantrok. ‘Maar op een bepaalde manier had ze dingen toch wel in de gaten.’

Alain kon zich soms zo uitdrukken.

Wat T  atro betrof, kreeg Asma overigens gelijk: zeker, de inrichting was smaakvol, en er liepen hippe Marokkanen rond, zoals Alain al had gehoord, maar dat was precies wat hem tegen bleek te staan. Het was er te westers, te modern, te kil. De techno dreunde er zo hard dat hij geen woord met Asma kon wisselen. Dit was niet de plek waar hij nu met haar moest zijn. Die moest lossier zijn, kitscheriger, tegelijk ontspannen en intiem – ‘kortom,’ aldus Alain, ‘Marokkaan-ser.’

Dus stelde hij na   en drankje voor maar weer weg te gaan. Bij de garderobe, waar ze moesten wachten omdat er net mensen binnenkwamen, moest Alain Asma bekennen dat

hij er waarschijnlijk beter aan deed verder op haar oordeel te vertrouwen. Ze greep zijn arm, legde haar hoofd tegen zijn schouder, en zei dat ze zich goed voelde bij hem. Alain verbaasde zich over deze bijna naïeve affectie, weliswaar hartverwarmend maar ook verontrustend. Ze was nog zo jong. Hij realiseerde zich dat ze ook nog niet over geld was begonnen – en hoe kon ze weten of ze niet bezig was haar tijd te verspillen?

‘Je vertrouwt mensen wel snel,’ zei hij.

Ze keek hem onmiddellijk argwanend aan. ‘Moet ik jou dan niet vertrouwen?’

‘Ik bedoel het meer in het algemeen, dat dat niet altijd verstandig is.’

‘Wie zegt dat ik iedereen altijd vertrouw?’

De felheid waarmee ze dat zei, stelde hem gerust. ‘*Je m’excuse,*’ zei Alain, bang hun goede verstandhouding te verpesten. ‘Ik had dat niet moeten zeggen. Ik maakte me een beetje zorgen om je.’

Maar Asma was daardoor nog niet gerustgesteld. ‘Wil je soms niet dat ik vannacht bij je blijf?’

‘Jawel.’

‘Waarom zei je dat dan?’

‘Anderen willen dat misschien níét.’

‘Met zulke mannen ga ik niet mee.’

‘Maar hoe weet je dat van tevoren?’

Ze haalde haar schouders op.

Ze waren naar buiten gelopen. Een van de portiers, een jongen met een ringbaardje, maakte een opmerking, zei iets wat Alain niet verstond, maar het klonk niet erg aardig. Het verbaasde hem dat Asma er lachend antwoord op gaf. Dat het ringbaardje toen kwaad werd en haar iets toegrauwde – keel-

klanken die klonken als schelden – verbaasde Alain opnieuw. Nu maakte Asma zich van hem los en stapte op de jongen af, toch twee koppen groter dan zij, en begon hem op hoge toon de les te lezen, wijsvinger in de lucht. Alain probeerde al niet meer te begrijpen wat hier gebeurde maar bleef – zoals hij het tegen mij zei – *the dynamics* uiteraard wel volgen. Ik had niets anders van hem verwacht.

De jonge uitsmijter maakte een wegwerpgebaar, waarop Asma nog feller tegen hem begon uit te varen en hem verontwaardigd tegen zijn schouder duwde. De portier keek met een vies gezicht naar de plek waar ze hem had aangeraakt en gaf Asma toen een harde duw. Ze zou zijn gevallen als Alain daar niet had gestaan. Maar zodra ze haar evenwicht had hervonden, liep ze met driftige bewegingen terug naar de uitsmijter om hem keihard tegen zijn schenen te schoppen.

Alain had begrepen dat het nu menens was.

Er trok een grimas van pijn over het gezicht van de portier, die probeerde Asma bij haar blouse te pakken, maar ze hield afstand, terwijl ze woedend op hem bleef schelden. Alain herkende de woorden *weld de qahba* en *weld haram*, hoerzoon en bastaard. Met twee passen stond hij tussen ze in.

‘t Is afgelopen,’ zei hij tegen de portier, ‘ik neem haar mee.’

Maar de portier nam geen notitie van hem, Asma trouwens ook niet. Ze had zich nu half achter Alain verscholen en bleef maar kijken. Het ringbaardje probeerde haar te pakken te krijgen.

‘Dat stak me, dat ie niet naar me luisterde.’ Het gaf hem het gevoel dat hij niet bestond, waarop er een koel soort woede in hem opvlamde. Hij balde eerst zijn rechtervuist en toen zijn linker, spande zijn polsen aan, draaide zijn rechter-

schouder naar achter en haalde toen twee keer uit, een rechte directe op het linkeroor van de portier (die alleen maar oog had voor Asma) en onmiddellijk daarachteraan met links een stoot in diens maag. Alain kon erg hard slaan, en hij was snel, ik heb dat zelf een paar keer kunnen zien. Langzaam, als in slow motion, zakte het ringbaardje op zijn knieën, één hand tegen zijn oor, de andere op zijn buik. Met de punt van zijn laars had Alain hem daarna nog in z'n ribben geschopt.

'Die trap was ook nog nodig?' vroeg ik toen hij beschreef hoe de jongen secondenlang naar adem hapte. Ik wist allang dat mijn vriend niet terugdeinsde voor geweld, integendeel – maar ik had hem nooit gemeen gevonden.

'Dat soort gasten is niet te vertrouwen.'

En moest dus worden uitgeschakeld, volledig, eer Alain weer overging tot de orde van de dag. Ook dat kende ik al wel van hem: als hij vocht, nam hij geen risico. Ik weet dat het paradoxaal klinkt.

'Maar hij zat al op z'n knieën, met z'n hoofd in z'n handen.'

'Hij mag blij zijn dat ik z'n tanden niet uit z'n bek heb geschopt... arrogante eikel.'

De twee andere portiers, die op een paar meter afstand getuige waren geweest van het tafereel, kwamen nu op Alain af – die al klaarstond om zich te verdedigen. Maar ze bleken het niet op hem voorzien te hebben. Ze bogen zich over hun collega heen, hun handen verzoenend in de lucht. Tegen Asma riepen ze dat ze een taxi moest pakken, *yella, sír*, schiet op, wegwezen.

Ze stak onmiddellijk haar hand op in de richting van de wachtende taxi's. Die *weld de qawed*, die pooierszoon, zei

ze nog tegen de uitsmijters, had er zelf om gevraagd. De portiers, iets ouder dan hun collega, knikten instemmend, maar dat deed er nu niet toe, ze moesten hier weg. Uit een gebaar van een van hen begreep Alain dat het ringbaardje volgens hen niet goed bij zijn hoofd was.

In de taxi zei Asma dat de portiers waarschijnlijk bang waren te worden ontslagen, die kans was groot als de directie van T  atro erachter kwam dat ze vochten met buitenlanders – die immers goudgeld in het laatje brachten. ‘Ze wilden er geen politie bij hebben.’ Ze legde Alain uit – de verontwaardiging keerde terug in haar stem – dat die hoerenzoon haar naar het hoofd had geslingerd ‘dat ze beter een Marokkaan kon nemen, die neukten beter dan Europeanen’.

‘Wanneer zei hij dat dan?’ vroeg Alain.

‘Toen we de discotheek uit kwamen.’ Als ze met een Marokkaan was geweest, zei ze, had hij dat nooit durven zeggen. Maar buitenlanders deden toch niks, die verstonden niet wat ie zei en als ze ‘t al verstonden durfden ze niet te vechten, Europeanen waren soft. Dit land, ging ze door, maar haar woede benam haar de adem... dit land was een dierentuin, een apenkooi, waar een vrouw... Hoe d  rfde hij haar een hoer te noemen! Ze haalde diep adem en zei toen dat ze eerst nog lachend had geantwoord: ‘in je dromen’, hem op zijn plaats had gezet zonder ruzie te gaan maken, nog netjes vond ze zelf. Daarmee had het afgelopen moeten zijn, ze stonden nu quitte, maar dat heethoofd had zich in zijn eer aangetast gevoeld en was begonnen haar uit te schelden.

Eenmaal in de Paradise op een van de comfortabele rode banken rondom de dansvloer bedankte Asma Alain, dat hij voor haar was opgekomen. *Nta razjel*, zei ze, je bent een kerel, en

ze gaf hem een zoen op zijn wang. Haar complimenten deden hem goed.

‘Je kunt hier niet laf zijn,’ zei Asma, ‘anders lopen de mensen over je heen.’

‘Maar die portier had jónú een pak slaag kunnen geven,’ opperde Alain.

‘Denk je dat ik bang voor hem ben?’

Glimlachend schudde Alain zijn hoofd en zei: ‘Jij bent ook een kerel.’

Deze nieuwe boíte beviel hem uitstekend. De muziek stond er niet zo hard als in T  atro, en er werden vooral westerse hitjes gedraaid, gouwe ouwe uit de jaren zeventig en tachtig, en van tijd tot tijd een Egyptische of Libanese schlager. Het had er de schijn van dat alle meisjes op de dansvloer hoeren waren.

Hij was ook in zijn sas met Asma. Een meid met pit die lief voor hem was en hem liet merken dat ze hem graag mocht. Tijdens het dansen liet ze haar handen langs zijn lichaam glijden of draaide zich om en drukte haar billen in zijn kruis. Hij had niks te klagen. Ze deed beslist haar best hem een goede avond te bezorgen.

Terug op de rode bank vertelde ze hem over haar leven. Ze beweerde dat zij, als oudste, de zorg voor haar moeder, broertjes en zusjes had. Haar vader had geen werk en was een dronkenlap.

Alain wist niet zeker of hij dit moest geloven – ‘Hoeren dramatiseren graag.’ Hij luisterde dan ook maar half naar Asma’s verhaal. Tot hij hoorde dat zij bier voor haar vader kocht. Toen spitste hij zijn oren.

‘Je koopt bier voor je vader?’ herhaalde hij verbaasd.

Asma knikte. Als ze dat niet deed, zei ze, hadden haar moeder, broertjes en zusjes geen leven. Dan was haar vader

de hele dag nukkig en geïrriteerd, en sloeg hij iedereen. 'Als ie drinkt heeft niemand last van hem.'

'Hoeveel drinkt ie per dag?'

'Tien flesjes.'

'Dat geld geef jij hem?'

'Ik geef het aan mijn moeder. Van haar krijgt ie z'n rantsoen.'

'Tien halve liters Stork?'

Asma schoot in de lach omdat hij het merk Stork bleek te kennen. 'Dat is het goedkoopst. Acht dirham per flesje.'

'Ze gaat die flesjes voor hem halen?'

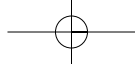
Weer schoot ze in de lach. '*Hsjoema!* Schande! Ben je wel eens in een drankwinkel geweest? Daar komen geen vrouwen.'

Ondertussen zat Alain te rekenen: tachtig dirham per dag, dat was vierentwintighonderd per maand – tweehonderdveertig euro. Dat kostte haar vader haar alleen al aan bier. Dat was meer dan het officiële minimumloon in dit land. Asma, die vermoedelijk nauwelijks opleiding had genoten, was gedwongen dat bij elkaar te pezen – voor haar *vader*.

Het lukte hem niet dat bedrag zo gauw weer uit zijn hoofd te krijgen. Voor een meisje uit de pianobar van Marsoul, bedacht Alain, betaalde hij gemiddeld vierhonderd dirham. Natuurlijk, hier in Marakkech vroegen de meiden het dubbele van die prijs, zo niet meer, omdat toeristen dat grif betaalden. Maar dan moest Asma nog altijd twee tot drie keer per maand met een Europeaan naar bed om haar vader aan zijn bierrantsoen te helpen.

'Waarom laat je je familie niet gewoon schieten?' vroeg hij.

Asma keek hem met gefronste wenkbrauwen aan en zei dat hij er niks van begreep.

‘Het is toch niet jouw verantwoordelijkheid voor iedereen te zorgen? Je vader en moeder hebben kinderen gewild, niet jij.’

Dat was nou weer typisch iets voor een buitenlander om te zeggen. Ze keek Alain in zijn ogen, legde een hand op zijn borst en zei: ‘Waar zit je hart? Ik hou van mijn familie.’

‘Ook van je bier drinkende vader?’

‘Natuurlijk!’ Ze kon het zelfs heel goed met hem vinden, beter dan met haar moeder. En hij hield ook veel van haar, dat wist ze zeker. Ze was zijn oogappel. ‘Hij drinkt omdat hij problemen heeft.’

